

Mühendisler ve Özelleştirme

Türkiye birkaç yıldan beri oldukça yoğun ve bir o kadar da kafa karıştırıcı günler yaşıyor. Kimin ne söylediğini anlayamadığımız, söylenenlerden hangisine inanmamız gerektiğini çözemediğimiz, devamında bizleri neyin beklediğini bilemediğimiz bir kaos döneminden geçiyoruz. Doğruyla gerçek, hukukla siyaset, barışla şiddet iç içe geçmiş durumda ve bizler her gün biraz daha fazla şaşırılmaktan başka bir şey yapamıyoruz.

Bu yoğun ve karmaşık gündem içerisinde son aylarda öne çıkan en masum ve en haklı gündem emekçilerin hak mücadeleleri oldu. Önce 25 Kasım 2009 tarihinde yüz binlerce kamu emekçisinin katılımıyla gerçekleştirilen 1 günlük iş bırakma eylemi, ardından da 15 Aralık 2009 tarihinde Ankara'da başlayan TEKEL işçilerinin eylemleri.

Aralarında odamız üyelerinin de bulunduğu kamu emekçilerinin temel talepleri "insanca yaşayabilecekleri ücret" ve "toplu sözleşme ve grev haklarının tanınması" idi. Kamuoyundan büyük destek gören iş bırakma eylemine hükümetin tavrı "eyleme katılanlara yaptırım uygulanacağı" şeklinde oldu.

Günlerdir Ankara'nın çeşitli yerlerinde eylemlerini sürdüren TEKEL işçileri ise, işyerlerinin kapatılarak 4C statüsüne geçirilmelerine karşı tepkilerini dile getirmeye çalışıyorlar. İş güvencesinden maaşlarına kadar özlük haklarını kaybetme tehdidiyle yüz yüze bulunan TEKEL işçilerinin kararlı direnişine hükümetin tepkisi "tazyikli su ve biber gazı" oldu.

Güncel dertleri birbirinden farklı olsa da, Türkiye'de emeğiyle geçinen kesimlerin sorunları ortak bir kaynaktan besleniyor. Bu kaynak, 24 Ocak 1980 Kararlarıyla gündemimize giren ve son otuz yıldır iktidara gelen tüm hükümetler tarafından uygulanan neo-liberal politikalar. Özelleştirme, kuralsızlaştırma, piyasalaştırma, güvencesizleştirme gibi biçimlerle hayatımıza giren bu politikalar, bir yandan kamusal mal ve hizmetlerin tasfiyesine diğer yandan da emekçilerin haklarının gasp edilmesine yol açmıştır.

Neo-liberal ekonomi politikalarının en semptomatik uygulaması olan özelleştirmeler, basit anlamda bir ekonomik tercih değil, bütünlüklü bir toplumsal dönüşüm politikasıdır. Bu yüzden Türkiye'de özelleştirmeler, ideolojik, ekonomik ve siyasal yansımalarıyla iç içe gelişmiştir. Kamuya ait kurum ve işletmelerin itibarının düşürülmesiyle başlayan süreç, bu kurumların içlerinin boşaltılarak ekonomik değerlerinin düşürülmesiyle devam etmiştir. Devleti, sırtındaki kamburdan kurtarma söyleminin peşindense, en karlı kamu işletmelerinin haraç mezat satılması gelmiştir.

Özelleştirme politikaları, inşaat mühendislerinin mesleğini ve yaşamlarını da derinden etkilemiştir. Özelleştirilen kurumlarda çalışan arkadaşlarımız özlük haklarını ve iş güvencelerini yitirirken, kamuya personel alımındaki kısıtlamalar nedeniyle büyük bir "işsiz mühendis kitlesi" açığa çıkmıştır. Her yıl binlerce inşaat mühendisi mezun olurken, mezun olanların kamu kurumlarında istihdamının sağlanmaması, inşaat mühendislerinin özel sektörde "ucuz işgücü" haline dönüşmesine neden olmuştur. Güvencesiz, esnek istihdam modelleriyle, teknik elemanların emeği giderek değersizleştirilmiştir.

Odamız, özelleştirmelerin ürünü olan toplumsal tahribatı yıllardan beri dile getirmektedir. Bugüne kadar basın açıklamaları, mitingler, dergiler ve sempozyumlar yoluyla, toplumsal çıkarları savunan ekonomi politikalarının hayata geçirilmesi için mücadele verdik. Ülkemize, mesleğimize ve geleceğimize sahip çıkma yolunda verdiğimiz bu mücadelede bizleri asla yalnız bırakmayan tüm üyelerimizin yeni yılını kutluyoruz.

İMO Yönetim Kurulu